

Středa 12.08.

- 02 Stane se
- 03 Buster Keaton
- 04 Rozhovor: Bohdan Karásek
- 05 Filmový mix
- 06 Doporučujeme

Frigo jako obětní beránek
(režie: Buster Keaton, 1921)

Stane se

Koronavirus zasáhl letošní filmovou sezónu jako dělová koule. Akce se ruší, přesouvají, omezují... Pojdme o tom diskutovat! V 10:00 v Respekt stanu dostanou prostor zástupci festivalů, které se navzdory nepříznivým podmínkám budou konat. Nechte se lákat filmem!

Prozaik a scenárista Vladimír Körner na letošní Filmovce převzal Výroční cenu AČFK, zdaleka ale ještě neřekl poslední slovo! Jedna z nejvýraznějších postav československého filmu druhé poloviny 20. století bude diskutovat ve 12:00 v Respekt stanu.

Přijde vám, že filmová bitka je jen... ehm... filmová bitka? Že do sebe prostě dva (tři, čtyři, tři sta) buší do úmoru? Chyba lávky! Jiří Flígl, dramaturg sekce Půlnoční delikatesy, vysvětlí, jak vypadá dobrá akční scéna a jak se bojuje v Hollywoodu a jak v Hongkongu. Takže v 13:30 v Klubu kultury 2!

O málokterém filmu se letos mluvilo tolik jako o snímku *V síti* (2020). Dokument o zneužívání dětí na internetu totiž odhalil fenomén, o němž všichni tušili, málokdo si ale dokázal představit jeho rozsah. Režisér Vít Klusák v 16:00 v Respekt stanu vysvětlí, jak se loví lovci nebo zda měl hranici, za kterou nechtěl jít.

Připomínáme novinku v programu! Ve Stanu ČRo si od 22:00 můžete potřetí a naposled poslechnout část knihy slavného režiséra a taky spisovatele Paola Sorrentina *Všichni mají pravdu* (2019). ČRo Vltava bude knihu vysílat v novém pořadu Četba s hvězdičkou (čte Jiří Vyorálek!), takže se o žádnou pohádku pro děti jednat nebude.

Pozor, přidáváme projekci! Krátké filmy totiž milujeme a podle vašeho zájmu to vypadá, že jste na tom stejně. Proto jsme se rozhodli vám na rozloučenou s Filmovkou znovu promítnout oba bloky těch nejlepších evropských kraťasů. Kolekce Cinema16 je totiž jedinečnou sbírkou jak evropských klasiků, tak i svěžích nováčků. Tak v 23:59 v kině Hvězda!

Jestli jste nestihli koncerty Ivy Bittové se skupinou Čikori nebo nu-jazzové Hrubé Hudby, nezoufejte. Filmovka je totiž letos ve spolupráci s ČTK a ČRo Vltava streamovala, a díky tomu je možné si je na Facebooku Letní filmové školy pustit ze záznamu. Takže až vám bude smutno, není lepší způsob, jak se vrátit do rozpáleného Hradiště!

Přístup do Infobanky ČTK

Jméno: LFS
Heslo: 46.filmovka
Platnost přístupu: 7. 8. – 12. 8. 2020
Link: ib.ctk.cz

Soutěž

Dneska se věnujeme Busterovi Keatonovi, herci, který se proslavil především jako král grotesek. Jeho repertoár je ale daleko širší, proto se ptáme: jak se jmenuje slavný noirový film z 50. let, ve kterém hrál? Odpovídejte na email filmovalisty@lfs.cz do dnešních 12:00, jeden z vás získá audioknihu *Adelheid* (2019) od vydavatelství Tympanum.

Nejzvláštnější promítací lokality

Filmy se promítají po celém světě. V základu je to stejné – ano, pustí se film – ale to ostatní už je otázkou lokality, vkusu, doby nebo organizátorů.

- Spojením severothajské lokality Yao Noi a německého architekta Ole Scheerena vzniklo kino, které pluje na moři. Tak pozor na mořskou nemoc!
- V Los Angeles se hodně promítá, proto kina vedou boj o největší unikátnost lokality. Letní kino Cinespia se s tím nepáře a promítá na hřbitově Hollywood Forever Cemetery. Kde jinde sehnat tak velký zatravněný prostor, že...
- Varování, ať si hlídáte surf před žralokem, v kinech hned tak nepotkáte. V Londýně ano. Během klasik jako *Návrat do budoucnosti* (1985) můžete v Backyard Cinema usrkávat koktejly a nechat si protékat písek mezi prsty.
- Mikrokina sice prorazila původně v Brooklynu, zdaleka ale nemají na osmimístný karavánek Sil Cinema, který cestuje po světě jen pomocí solární energie.
- V Jižní Koreji mají kino Ciné de Chef, kde zaplatíte za lístek až 100 000 wonů (2 000 korun). Do 30místného kina vás osobně uvedou soukromým výtahem, sedíte na židlích za 163 000 korun a před začátkem zkonsumujete jídlo mistrů šéfkuchařů. Zajímavý posun od popcornů a propašovaných svačin.
- Organizace Secret Cinema zase promítá filmy, ale kde a jak vám řekne, až si koupíte lístek. Pro veřejnost je projekce úplně tajná. Návštěvníci mají za úkol podpořit imerzi tematickým dress codem, aby splynuli s herci a prostředím – obvykle opuštěnou lokalitou. V Česku takhle fungoval Cinema Royal.
- V Hot Tub Cinema tvrdí, že na filmy nechtějí koukat, ale oslavovat je. Kde jinde než ve vířivce?

Rychlovka Kamily Dolotiny

Jaký film, který není z vaší sekce, byste na letošní Filmovce doporučila?

Určite Karáskův mumblecorový celovečerník *Karel, já a ty* (2019) o nefunkčních partnerských vztazích. V žánru diktovaném finanční nouzí se Karáskovi podařilo to, co českému filmu obvykle zoufale chybí – s humorem a nadhledem pojednat o neveselém tématu, které se dřív či později týká každého.

Z jakého filmu jste naposledy odešla z kina?

Už ani nevím, protože na nedokoukané filmy si většinou moc vzpomínek neuchovám. Bývala jsem velký fluktuant, ale poslední roky se snažím být pokornější. Je jednoduché po deseti minutách film odsoudit, ale zajímavější je zkusit pochopit, proč režisér zvolil právě tenhle koncept/stylizaci/žánr. Takže když mě film nezaujme, snažím se s ním aspoň polemizovat, a na to potřebuji vědět, jak skončí.

Konibar, nebo bazén?

Vzhledem k místním srpnovým teplotám už nemám moc potřebu být pod parou, takže vyhrává bazén.

Kamila Dolotina je dramaturgyně LFS.

Dadastroj s přesností švýcarských hodinek

Frigo jako Sherlock Holmes (režie: Buster Keaton, 1924)

Prvkem situační komiky a základním kamenem každé grotesky je gag. Jedním z těch nejstarších, které byly zaznamenány na filmový pás, byl dost možná ten s pokropeným kropičem, který bratři Lumièreové promítali koncem prosince roku 1895 na prvním placeném filmovém představení. O necelé tři měsíce dříve se v USA narodila jedna z neslavnějších osobností filmové grotesky, Joseph Frank „Buster“ Keaton, jehož filmy můžete vidět letos na Filmovce.

Zatímco malý Buster putoval s rodiči, potulnými komedianty, po celých Spojených státech a předváděl spolu s nimi na jevištích nevidané akrobatické kousky, filmový průmysl se bouřlivě rozvíjel a postupně odpoutával od své jarmareční a vědecké kolébky. Průměrná délka filmu začala relativně rychle růst a jednotlivé gagy už za sebe neřadil jen promítač v rámci skladby programu pro vlastní kino, ale začali je rozvíjet a řetězit sami tvůrci. Groteska se hned zpočátku 20. století stala nesmírně populární po celém světě a oblíbenou zůstává dodnes. Stále další generace diváků přitahuje svým dokonalým smyslem pro nesmysl, převrácením zažitých konvencí a společenských řádů. Nejde jí o stimulaci našeho mozku k intelektuální činnosti, baví čistě na základě potěchy z fyzické akce a destrukce. Jak do tohoto karnevalově převráceného světa zabloudil muž drobné postavy s velkýma očima a kamenně strnulou tváří, u nás známý pod přezdívkou Frigo?

Stalo se tak ke konci první světové války, kdy Keatonovo rodinné trio ukončilo svou činnost a nejmladší z nich se postavil na vlastní nohy. Nejprve jako nahrávač Roscoe „Fattyho“ Arbuckla, od počátku dvacátých let pak jako herec, scenárista a režisér s vlastním filmovým studiem. Svou image vystavěl na výše popsaných nápadných fyziognomických rysech, které ho předurčily ke ztělesnění figury odlišné od ostatních v té době populárních komiků. Nutno podotknout, že Frigo si svůj ledový klid se stínem melancholie může klidně dovolit, neboť režisér-Keaton řídí celé universum, kterým se pohybuje, neobyčejně jistou rukou. Její vedení je patrné v dokonalé formální výstavbě filmů i schopnosti z minimálního prostoru vytěžit maximální množství vtípů (jeden dům a jeho okolí v první polovině *Friga na námluvách*, 1920). Ty navíc často přesahují samotný rámec fikčního světa, ať jde o samostatnou meta-scénku (dáma ve vaně ve filmu *Frigo staví dům*, 1920), nebo ústřední téma celého filmu (autotematický Frigo jako *Sherlock Holmes*, 1924).

Přesah Keatonovy tvorby a výjimečnost jeho autorské osobnosti spočívá slovy dramaturga sekce Radomíra D. Kokeše i v tom, že by byla

zásadní chyba považovat jej výhradně za tvůrce grotesek. „U jeho filmů není podstatné, zda se u nich budete či nebudete smát. Strhnou prostě jako filmy,“ vysvětluje. Přestože nejstarší z nich oslaví letos stoleté výročí, stále aktuální zůstává způsob, jímž si utahují z mnohdy neohrabaného světa společenských gest a zvyků (začátek filmu *Když se Frigo ženil*, 1925). Nesmrtelnou je ze své podstaty i druhá poloha Keatonova komického repertoáru – velkolepé akční scény a honičky v exteriérech, během nichž má Frigo příležitost předvést své mimořádné tělesné dovednosti. A je jedno, jestli utíká před davem rozrušených nevěst, nebo zachraňuje svou milou před pádem z vodopádu (*Frigo, oběť krevní msty*, 1923) či z rukou zlotřilých unionistů (*Frigo na mašině*, 1926).

Konec éry němého filmu znamenal pro Keatona těžké období v osobním i pracovním životě. „Nakonec se otřepal a začal se znovu škrábat nahoru, až se stal televizní hvězdou, miláčkem nové generace cinefilů. Žádný ztroskotanec, cílevědomý frajer to byl – ale hlavně dobrý filmař, ztraceně dobrý filmař,“ dodává Kokeš.

Slapstick aka groteska

Princip grotesky, které se v angličtině říká slapstick, i samotný pojem sahají dál než za zmíněného *Pokropeného kropiče* (1895). Původně šlo o název dřevěné pátky sestávající ze dvou kusů, která vydávala hlasité rány a byla nezbytnou proprietou v italských divadelních představeních *commedia dell'arte*, které se v Evropě hrály od 16. století. V anglosaském prostoru se název přeneseně stal označením celého žánru komediálních filmů založených na fyzickém humoru a akci. Slovo slapstick ve stejném významu používají i naši německy a polsky mluvící sousedé. Slovo groteska či groteskní (v angličtině *grotesque*), které používáme my, má v cizích jazycích jiný odstín, než bychom si možná mysleli, a o filmových groteskách vypovídá víc, než si možná uvědomujeme. Nejde totiž o něco primárně vtípného, ale cosi, co se vymyká naší běžné zkušenosti, něco zvláštního, divného, až zneklidňujícího a nebezpečného. Inspirativní čtení o grotesce v českém prostředí představuje stejnojmenná kniha s názvem *Groteska čili Morálka šlehačkového dortu* (1998) letos zemřelého básníka Petra Krále.

Bohdan Karásek: Motivy musí být pravdivé

Foto: Marek Malůšek

Režisér Bohdan Karásek má za sebou středometrážní snímky *Lucie* (2011) a *Milostné písně* (2013), loni zaujal kritiku i veřejnost citlivým celovečerním debutem *Karel, já a ty* (2019). Na Filmovce jsme si povídali o jeho pozorovatelském talentu i o tom, co je v životě skutečně důležité.

Vaše filmy se vyhýbají klasickému dramatickému oblouku. Podle čeho víte, kdy film ukončit?

O ukončení přemýšlím od samého začátku, uvažuji o díle vcelku tradičním dramaturgickým způsobem. Zdroje napětí či zábavnosti se snažím budovat stejně jako tvůrci akčních filmů, jen ten typ mých akcí je trochu jiný.

Postavy ve vašich filmech se pořád o něčem baví, zároveň to vypadá, že by mohly řešit něco úplně jiného. Podle čeho vybíráte konkrétní témata?

Mé filmy spoléhají na přenesení diváka do všedních situací a příběhových úryvků. Chci, aby byl divácký pocit co nejautentičtější, proto musím vzbudit jakousi falešnou nahodilost. Postavy by se zdánlivě mohly bavit o tisíci různých věcech, ale ve skutečnosti mluví právě o tom, co chci budovat. Mohou to být plkavé dialogy, které pro někoho hraničí s trapností.

Mezi postavami vašich filmů je často patrné nevyřešené vztahové napětí. Jak ho vytváříte?

Je vždy otázka, jak ty důležité informace ve filmu zobrazit. Může to být úplně doslovné a všechny postavy se rozplácou nad nějakou tragédií nebo si začnou minulost vyřikávat a lomit rukama. Já se ale pokouším ukázat, jak se postavy snaží pokračovat ve svých životech. Všechny o tragédii vědí, smutek mezi nimi visí ve vzduchu. Dívám se na to kompozičně, podobně jako hudební skladatel kombinuje různé harmonie a čeká na výsledek. Jde mi o to, aby byl motiv životně pravdivý a zároveň souzněl s těmi ostatními.

Je pro vás tedy pravdivost klíčovou hodnotou? Vaše filmy lze číst jak přes naději a soucit s postavami, tak i pesimisticky, že nemáme šanci se ze starých vzorců vymanit.

Podle mě jsou oba póly totéž, a to je možná ta pravdivost. Tatáž věc má stránku permanentně obnovované naděje, která je z podstaty pozitivní, a zároveň stránku chandry, splínu, zdánlivé bezvýchodnosti. V každém mém filmu je to podané trochu jinak – konec *Lucie* působí depresivně, závěr *Milostných písní* naopak považuji za velmi nadějeplný. Ve filmu *Karel, já a ty* je to tak nějak

napůl – určité schoulení se na bezpečném místě se vším dobrým i špatným, co k tomu patří. Pro mě je důležitý součet toho neustálého lapání po dechu a občasného nadechnutí. V tom vidím velkou pravdivost.

Máte nějaký klíč k použití hudby, střihu a dalších formálních prvků ve scénách?

Asi to nedokážu zobecnit, záměr se vždy váže ke konkrétním scénám i filmům. V každém snímku jsem uhnul ke specifickému formálnímu prvku, například rytmizujícímu bubenickému doprovodu v *Karel, já a ty*, melodramatické hudbě v *Milostných písních* či lehce ironickým mezihráh v *Lucii*. Vždy to má určitou doslovnou rovinu, vždyť třeba Dušan v *Karel, já a ty* je bubeník, a tak vlastně sám film doprovází; to je ale spíš taková libůstka, které si divák ani nemusí všimnout. Baví mě mnohost diváckých interpretací, totiž když lidé vidí ve scénách něco jiného než já.

Minulý rok jste s filmem *Karel, já a ty* pronikl trochu do mainstreamu. Změnilo to něco?

Na to odpovím dalším filmem, tedy jestli se mi ho podaří vymyslet a natočit. Jsem ale pověřivý, tak o něm raději moc nemluví. Poté, co jsem s malými prostředky udělal dva středometrážní filmy, jsem natočil celovečerního *Karla*, který zaujal více – nejspíš je srozumitelnější, chytla-vější, navíc tam hraje Jenovéfa Boková, kvůli které mě lidé podezírali z kalkulu. Obecně mi to přijde trochu nespravedlivé, protože pro mě jsou ty starší filmy rozhodně stejně zajímavé.

Jaký svůj film máte nejradší?

Ten nejméně doceněný – *Milostné písně*. Pro mě je nejdál ve zkoumání vrstev vyprávění. Úkolem vyprávěče je přirozeně dávkovat informace, a navíc diváka dostat do vyprávění. Snažil jsem se vytvořit iluzi pozorování a přidat i tragiku, zcela nelíčenou vážnost, zároveň však bez patosu a s určitou jemností, kterou mám rád. Mé ostatní filmy jsou přece jen trochu plošší.

Dokážete si představit, že byste natočil velkofilm?

Myslím, že tomu by musela předcházet ještě řada mých jiných filmů. Ta by mohla „otužit“ moje mentální nastavení, abych pak byl schopný fungovat ve velkém mechanismu. Teď si to ale představit nedokážu. Mám strach z toho, že s mnoha penězi i lidmi se do projektu dostane až příliš parazitních vlivů. Čím je vývoj filmu složitější, tím více je potřeba dělat „umělé“ kroky – absolvovat workshopy a scenáristická fóra, na jejichž základě se zvyšuje šance na získání peněz z různých fondů. Těhle mašinérie se hrozně bojím a taky v tom vůbec neumím chodit. Nechápu, jak velcí tvůrci dokážou ten tlak ustát. Mě se to zatím netýká, jsem tak trochu v zákrytu. A možná v něm zůstanu, uvidíme.

Být přírodě co nejmíň na obtíž

„Kvůli úspoře vody jsem se přestal holit,“ popisuje ekolog Mojmir Vlašin v devadesátovém minidokumentu *Ekohrátky na doma* (1992), v němž představuje svou tehdejší úspornou domácnost. Promítal se v rámci debaty Film&Klima Re-generace, na které se v Respekt stanu sešli zástupci FAMU pro klima, NFA Klimaskupiny nebo hnutí Limity jsme my. Hlavní otázka přitom byla jasná: je dnes vůbec možné za sebou nezanachávat ekologickou stopu? Odpovědět se snažil druhý promítaný dokument s názvem *Vaše děti budou jako my* (2018), který zachycuje demonstrace proti těžbě uhlí. „Sebevědomí aktivistické scény je pevnější a pevnější,“ vysvětloval režisér filmu Tomáš Hlaváček. Hlavním problémem pak ovšem je, že málokdo nakonec v cestě za udržitelností něco dělá. „Většina lidí řekne, že je pro ochranu přírody, ale u konkrétních činů jde to procento dolů,“ myslí si Vlašin.

Kristýna Schönová, ČTK

Schygullová má zmrzlinu, převzala ji hudebnice Scollová

Letošní poslední zmrzlina, tedy Výroční cena AČFK, se stejně jako v případě manželů Wajdových předávala v zastoupení. Legendární německá herečka Hanna Schygullová totiž původně měla přijet osobně, těsně před Filmovkou si ale zranila nohu, a nakonec tak musela zůstat v Paříži. Nezabránilo jí to ale v tom, aby divákům Filmovky nahrála osobní vzkaz. „Filmové kluby ve mně vyvolaly touhu objevovat se v kině, původně jsem ale chtěla být učitelka,“ prozradila. Zrovna si přivydělávala jako číšnice, když ji kolegyně přivedla do herecké školy. „Původně to tam bylo hrozně jednoduché a já si říkala: Ano, našla jsem své místo. Pak to ale začalo být těžší a myslala jsem si, že to není pro mě. Normálně by tahle epizoda skončila, ale byl tam člověk, který mi věřil a věděl, že jednou budu hrát. Našel si mě, a pak jsme spolu natočili spoustu filmů,“ popsala tajemně. Tím člověkem přitom nebyl nikdo jiný než Rainer Werner Fassbinder, legendární německý režisér, který z Schygullové udělal svou dvorní herečku a světovou hvězdu. „Je to žena, která je uchvacující. Herecky i režijně se zapsala nejen do německé filmové historie. Je to herečka, která se neohlíží do minulosti, nedělá věci pořád stejně, a naopak drží krok s aktuálním děním,“ vysvětlila ředitelka LFŠ Radana Korená.

Za Schygullovou převzala cenu z rukou hejtmana Zlínského kraje Jiřího Čunka sicilská hudebnice a zpěvačka Etta Scollová, se kterou Schygullová vytvořila speciální projekt s názvem *Cinekoncert: Verze 2020*. Je navíc hereččinou dobrou kamarádkou, a tak slíbila, že jí cenu předá. „Bude mít obrovskou radost, pořád mi volá a ptá se, jaké to tu je. Točí opravdu skvělé filmy, je to diva v tom nejlepším slova smyslu,“ popsala Scollová. *Cinekoncert*, který po předávání následoval, se dá popsat jako kombinace písní a několika videofilmů. Kvůli nepřítomnosti Schygullové se nakonec na Filmovce promítaly jen dva. První snímek je zhudebněným prolovem starostky ostrova Lampedusa Giuseppiny Nicolini z roku 2012 o umírajících uprchlících z Afriky. Ten lze podle Scollové chápat jako SOS lidstvu, zprávu o mlčení Evropy a o smutné kapitole lidských dějin. Druhý film pak popisuje kolektivní zkušenost z karantény, kterou si lidé po celém světě letos procházejí. Po *Cinekoncertu* pokračoval program projekcí slavného Fassbinderova melodramatu *Lili Marleen* (1981).

Tereza Krobová

Foto: Hudebnice a zpěvačka Etta Scollová

Vzpomínka na Włodzimierze Niderhause

Włodzimierz Niderhaus, producent a ředitel filmového studia WFDiF, byl velkým fanouškem Letní filmové školy, jejich diváků i Uherského Hradiště. Stál (nejen) za filmy *Růžena* (2011) Wojciecha Smarzowského, *Vábení sirén* (2015) Agnieszky Smoczyńskiej, *Excentrici* (2015) Janusze Majewského, *Dívka ze skříně* (2012) Bodo Koxe, *Kočky* (2009) Katarzyny Roślaniec či *Generál Nil* (2009) Ryszarda Bugajského, které byly na festivalu k vidění a které tu vždy rád osobně prezentoval. Bohužel nás loni navštívil naposledy. Významný producent totiž letos v květnu zemřel. Pane řediteli, bylo nám ctí!

redakce

Foto: Włodzimierz Niderhaus (vlevo) s polským režisérem Lechem Majewskim, který loni na Filmovce převzal Výroční cenu AČFK.

Čelisti uctily památku Konibaru i zamčeného Fily

Talkshow Radia Wave přiznala svůj podtitul Velký špatný hned na úvod a v hrubých obrysech tak nastínila, čeho se diváci v podvečerně provzdušněném Stanu ČRo dočkají. Moderátoři pořadu Čelisti Vít Schmarc a Aleš Stuchlý balancovali na hraně filmové laděné diskuze a stand-up comedy a místy si zřejmě sami nebyli úplně jisti, kde se zrovna pohybují. O několik předem nahranych i na místě interpretovaných kusů z opomíjených subžánrů slovácké hudby se podělil další moderátor Radia Wave Prokop Vejda, známý též jako Stříbrný Rafael. Všichni se bavili s režisérem krátsu *Figurant* (2019) Janem Vejnarem nebo Vítem Klusákem, autorem diskutovaného dokumentu *V síti* (2020). Došlo i na projekci audiovizuálních důkazů o existenci památného podniku Konibar, aktuálně s velmi nejistou šancí na znovuootevření. Po ní následovala návštěva programové ředitelky LFŠ Ivy Hejlíčkové, pro kterou podle jejích slov skončil film ve druhé polovině 50. let. Pobavení diváci se dočkali i vzpomínek na její působení v čele redakce časopisu Cinema. Leckoho lehce zamrazilo při otázce, jestli skutečně zamýkala kritika Kamila Filu do místnosti a odmítala mu dát najíst, dokud neodevzdá článek. „To se stalo jen jednou,“ připustila Hejlíčková. Pokud jste tuto smršť erudovaných hlášek a jedovaté dekadence nestihli, máme dobrou zprávu – brzy bude k dispozici záznam.

Mojmir Sedláček

Foto: Marek Malúšek

Doporučujeme

Dvorní šašek

→ Slovácké divadlo, 9:00

Rytíře plné rytířskosti, zlosyny plné podlosti i krásné panny v hedvábí slíbí divákům Danny Kaye ve veselé písni pod titulky, kterou si budete broukat ještě cestou z Hradiště. A všechno slíbené i dodrží, stejně jako upozornění, že „zápletku taky máme, dokonce hodně jí máme.“ Tak jako u jiných komedií Dannyho Kaye, ani tady nemá cenu převypravovat děj (zahrnuje mateřské znaménko na zadečku, čarodějnici, uchvatitele trůnu, sličnou zbojnici, liliputy, šerm i hypnózu). Důležitější je, že všestranný bavič k pomilování u všeho tančí, zpívá, dělá obličej a je to zábava! Podle dramaturga sekce Neznámý vojín Michaela Málka je tato parodie na Robina Hooda a další pseudostředověké pohádky, kterými Hollywood v 50. letech bojoval proti televizi, vrchol komedialní filmografie Dannyho Kaye.

Iva Přivřelová

Země zaslíbená

→ Slovácké divadlo, 19:30

Nejlepší polský film všech dob? Podle pět let starého hlasování jím je právě tahle znepokojivá kapitalistická elegie. V realistickém duchu Émila Zoly a Charlese Dickense se odkrývá neidealizovaný pohled na krutost průmyslové revoluce v démonicky industriální Łódži konce 19. století, kde každému záleží jen na mamonu a šplhání po společenském žebříčku. V tomhle bezskrupulózním světě je dokonce i umění určeno pouze k mrzké konzumaci! O rezignaci na hlubší hodnoty nás přesvědčí hned tři hamižní kamarádi, kteří se snaží sehnat peníze na výstavbu továrny. Andrzej Wajda rozmáchle popisuje množství společenských vrstev i témat, nevyhýbá se kýčovitě expresivnímu stylu a především nachází nekompromisní podobnosti mezi drakonickým vykořisťováním v kapitalismu a nehumánními poměry stalinského východního bloku, jež by měl být ideově na zcela opačném konci politického spektra. Inu – měl by.

Mojmír Sedláček

Manželství Marie Braunové

→ Klub kultury 1, 18:00

Název „Die Ehe der Maria Braun“ vyvedený v úvodu filmu červeným psacím písmem svou okrasností vyzývavě kontrastuje s obrazem sutin rozbombardovaného domu, ve kterém probíhá svatba titulní hrdinky. Skládání archetypálních obrazů tak, aby ve výsledku nesly nový význam a nabourávaly hranice normality, stereotypů, konvenčního pohledu na svět, bylo metodou, kterou režisér Rainer Werner Fassbinder uplatňoval napříč celou svou rozsáhlou tvorbou. Hlavní role v jeho filmech často příznačně zastávají ženské hrdinky vzpírající se zvyklostem, které se k melodramatickým zápletkám vážou. Jednou z nich je i emancipovaná Marie Braunová a podobně jako ona vlastně i celý její film, který se nejen svým příběhem, ale i formálním uchopením ubírá docela jinou cestou, než bychom od melodramatu čekali.

Jan Bergl

Zátah 2

→ Sportovní hala, 23:30

Jeden z nejlepších akčních filmů všech dob nelze popsat, ten se musí zažít. Ono tam ostatně moc toho děje ani není, tady se bojuje! Za *Zátah 2* (2014) tak mluví víc několik zajímavostí: ve filmu je ke zhlédnutí 60 druhů zbraní, třeba baseballová pálka, kladiva, mačeta, kámen, záchodová mísa, sporák a tahač. Drží rekord v počtu úderů – hlavní hrdina jich za 16 vteřin rozdá 107, což je 6,7 úderu za vteřinu. Nebyly využity žádné efekty nebo digitální krev, všechno mělo působit „oldschool“ a realisticky. Ve filmu proto nehrají ani žádní kaskadéři. Za 15 minut země 95 lidí, film navíc obsahuje celkem 192 K.O. (rozuměj knock outů). Drsňák Prakoso zabije 6 lidí, dívka s kladivy 9 lidí a muž s baseballovou pálkou 10 lidí. Pořád si nejste jistí, jestli tohle chcete vidět?

Tereza Kroblová

Krajina ve stínu

→ Kino Hvězda, 19:00

Netradičně černobílá *Krajina ve stínu* (2020) ve světové premiéře uzavírá letošní Filmovku. Vypráví až kronikářským způsobem o dění v jedné české vesnici mezi 30. a 50. lety, tedy v předválečném, válečném i poválečném období. Klade přitom důraz na jednu rodinu plně zasaženou všemi dějinnými událostmi. V rámci propagace se i prostřednictvím sociálních sítí diskutovalo s odborníky o tématu odsunu sudetských Němců. Experti se střetávají s většinovým hlasem naprosto přesvědčeným o tom, že řešení situace bylo tehdy správné – oko za oko, zub za zub. Diskuze je důkazem, že se jedná o téma, o kterém je potřeba mluvit. Není to jen otázkou historie. Film je důležitou fikcí založenou na skutečných událostech a vrací se k otázce, jestli si dělením společnosti na spojence a nepřátele nekomplikujeme zásadním způsobem život.

Alice Krajčířová

25 km/h

→ Reduta, 23:30

Sourozenecké vztahy občas nejsou vůbec lehké. Svě by o tom mohli vyprávět bratři Christian a Georg, kteří se setkají na pohřbu otce. Život oba poslal jinou cestou a po mnohaletém odloučení se k sobě příliš nemají. Vše se změní po pěstním souboji na hřbitově, vypité pálenice a partičce ping-pongu, po které se bratři rozhodnou splnit si pubertální sen o cestě k Baltskému moři. Na-startují mopedy a maximální rychlostí 25 km/h vyrazí k cíli. Bratrská buddy road movie v režii Markuse Gollera zvítězila loni na Filmovce v rámci sekce LFŠ uvádí. Tahle cestovatelská oddechovka vám aspoň částečně vynahradí měsíce strávené v karanténě. Pokud jste ji loni nestihli, máte jedinečnou možnost to napravit!

Dominik Tománek, ČTK

Dopito

Konečně upřímný Mojmír

Světů navzdory

Poslední den, poslední fejeton. Letošní Filmovka utekla ještě rychleji než obvykle – což vzhledem ke zkrácené délce dává matematicky neprůstředný smysl. Téměř jsem se tak nedostal k výčtu svých tradičních rodinných peripetií, ale nebojte – vy všichni, které to už několik let nezajímá, o ně nebudete ochuzeni ani letos. Můj synovec, jindy zcela spolehlivý zdroj kalamit a nočních festivalových problémů, má letos nepříjemně zlomenou nohu. S až šokující poctivostí neopustil svou kobku a ušetřil tak uherskohradištské komunitě (a především mně) spoustu starostí. Aspoň jsem tak stihl potkat většinu ostatních příbuzných, kteří ve festivalovém maratonu představovali tolik potřebné zastavení a závan toho běžného světa, který už od zítřka zase čeká na nás všechny.

Pomaloučku se musíme vrátit do sféry všedních starostí, pravidelného vstávání (a hlavně chůze spát), sledování filmů bez erudovaných úvodů a těšení se na další Filmovku. Zatímco na začátku bylo na místě děkovat organizátorům, že jsme se vůbec mohli v tradičně tropickém Hradišti potkat, teď na konci musíme poděkovat i sami sobě. Především pak vzájemné ohleduplnosti, ať už v podobě snah o dodržování nutných hygienických opatření, či trpělivosti při nočním vysvětlování subverzivních paradigmat vulgárních autorů nevzdělanému a podroušenému kamarádovi. Osobně musím vyjádřit velké díky především ikonické babičce, u níž jsme s týmem byli ubytováni a která posunula definici moravské pohostinnosti do v dnešní době už zcela nepředstavitelných výšin. I letos mě tak na Filmovce potkala nečekaná vlna optimismu a lidské dobroty, které se mé pozérskou temnotou prolezlé nitro snaží tak vehementně bránit. Ale nedá se nic dělat, náš každoroční celulooidový happening nadchne i nejzatvrzelejší kverulanty. Tak si užijte závěrečný festivalový den až do poslední projekce!

Shazujeme kila!

Jdeme příkladem a dáváme na půl roku parádní slevu na nové tarify našeho internetu a televize.

		
Nordic 5G Internet	Nová Nordic TV	Balíček TV + Internet 5G
-200 Kč na 6 měsíců	-100 Kč na 6 měsíců	-350 Kč na 6 měsíců

Akce platí do 31. 8. 2020.
Více na www.nordictelecom.cz

Nordictelecom Překvapivá volnost

Filmové listy pro vás připravili:
Tereza Krobová (šéfredaktorka), Mojmír Sedláček (zástupce šéfredaktorky), Jan Bergl, Alice Krajčirová, Iva Přivřelová (redaktor a redaktorky), Jana Václavíková (korektorka), Markéta Steinert (grafika), Gabriela Knýblová (sazba), Agentura NP (tisk).

Pořadatel				Hlavní partneri														
Finanční podpora						Oficiální dodavatel vína		Oficiální cider										
Oficiální partner komunikace		Oficiální dopravce		Oficiální partner techniky		Oficiální vůz		Oficiální hotel		Festivalová kavárna								
Generální mediální partner				Hlavní mediální partneri				Regionální mediální partneri										
Mediální partneri																		
Partneři projektu Made in Poland																		
Spolupráce																		

●	08:30	Kino Hvězda	Slečny z Vlčí	Hi	úvod: Petr Vlček	116	Francie, Polsko	1979	✓		A
●	08:30	Sportovní hala	FOMO	S	úvod: Kamila Dolotina	91	Maďarsko	2019	✓	15+	AČFK
●	09:00	Slovácké divadlo	Dvorní šašek	Hi	úvod: Michael Málek	101	USA	1955	✓		C
●	09:30	Klub kultury 1	Karel, já a ty	Ho	úvod: Jan Jendřejek	111	Česká republika	2019	✓		Česko-Slovensko
●	10:00	Kino Mír	Dobrou noc a hodně štěstí	S	úvod: Jana Jedličková	93	USA	2005	✓		DP
	10:00	Respekt stan	Musíme si pomáhat aneb Co nabídnou podzimní filmové festivaly	OP		90					Doprovodný program
	10:00	Stan ČRo	Poslechy rozhlasových dramatisací a podcastů Českého rozhlasu	PC		270					Hi
	10:00	Dětský/literární stan	Herecký workshop	DP		120					Historie
●	11:30	Reduta	Puškvorec	Hi	úvod: Petr Vlček	83	Polsko	2009			Ho
●	12:00	Sportovní hala	Vérnost	S	úvod: Kamila Dolotina	82	Rusko	2019	✓	18+	Hosté
	12:00	Respekt stan	Lekce filmu podle Vladimíra Křnera	OP	host: Vladimír Křner	90					L
●	12:30	Slovácké divadlo	Herec	C	host: Peter Bebjak, Kateřina Ondřejková, Petr Bok	225	Česká republika	2020	✓	15+	Letní kino
●	13:00	Kino Hvězda	Buster Keaton 5: Cesta tam (a zase zpátky) (hudba: Raw Deal)	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš, Viktor Palák	106	USA		✓		OP
	13:00	Dětský/literární stan	Herecký workshop: Závěrečné vystoupení	DP		60					Odborný program
	13:30	Klub kultury 2	Umění akční scény	OP	host: Jiří Fligl	90					PC
●	13:30	Klub kultury 1	Až tu nebudu	S	úvod: Jan Jílek	98	Francie, Izrael	2019	✓		Program Českého rozhlasu
●	14:00	Kino Mír	Pleasantville: Městečko zázraků	S	úvod: Klára Feikusová	123	USA	1998	✓		
	14:00	Respekt stan	FAMU v kině & krátkometrážní filmy v distribuci	OP	host: Diana Cam Van Nguyen, Martina Netíková, Vít Schmarc	60					PR
	14:30	Dětský/literární stan	Bubnovací workshop	DP		60					Program Respektu
	15:00	Stan ČRo	iRozhlas.cz / podcast Vinohradská 12	PC		90					PS
●	15:00	Reduta	Kukačka v temném lese	Ho	host: Vladimír Křner	94	ČSSR	1984			P.S.
●	16:00	Kino Hvězda	Afrika	S	úvod: Jan Jílek	82	Izrael	2019	✓		S
●	16:00	Sportovní hala	Ikarus. Legenda o Míetku Koszovi	S	úvod: Petr Vlček	117	Polsko	2019	✓		Současnost
	16:00	Respekt stan	2458 predátorů se ocitlo V síti	OP	host: Vít Klusák	90					
●	16:00	Dětský/literární stan	Šťastný smolař	DP		97	Česká republika, Slovensko	2012			
	17:00	Stan ČRo	Buchty LIVE (Radio Wave)	PC	host: Ivana Veselková, Zuzana Fuksová	60					
●	18:00	Klub kultury 1	Manželství Marie Braunové	Ho	úvod: Aleš Říman	120	NSR	1979		15+	
●	18:00	Kino Mír	FAMU v kině 01 (Studentský blok D)	C	host: Barbora Halířová	64	Česká republika				
	18:45	Stan ČRo	Poslechy rozhlasových dramatisací a podcastů Českého rozhlasu	PC		90					
●	19:00	Kino Hvězda	Slavnostní zakončení + Krajina ve stínu		host: Bohdan Sláma, Barbora Poláková, Jindřich Motýl, Tobiáš Šmígura, Pavel Vácha	135	Česká republika, Slovensko	2020	✓	15+	
●	19:30	Slovácké divadlo	Země zaslibená	Hi	úvod: Petr Vlček	169	Polsko	1974	✓	15+	
●	20:00	Reduta	Sněžná noc	Ho	host: Vladimír Křner	92	Česká republika	2009	✓		
●	20:00	Sportovní hala	Vysoká dívka	S	úvod: Kamila Dolotina	137	Rusko	2019		15+	
	20:30	Redside zóna Kolejní n.	Prago Union	DP		90					
	21:00	Dětský/literární stan	Cimbálová muzika Kremlor	DP		180					
●	22:00	Letní kino Smetanovy sady	Housata	L		73	ČSSR	1979	✓		
	22:00	Stan ČRo	Četba s hvězdičkou – Český rozhlas Vltava	PC		60					
	22:00	Klub Mír	Radio Wave v Míru: Opak Dissu (koncert)	DP, PC		60					
●	22:30	Klub kultury 1	Havel	C	úvod: Ondřej Moravec	102	Česká republika, Slovensko	2020	✓		
●	23:00	Redside zóna Kolejní n.	V síti	C, L		100	Česká republika, Slovensko	2020	✓	15+	
	23:30	Klub Mír	Radio Wave v Míru: DJs Casablanca & Kewu	DP, PC		270					
●	23:30	Reduta	25 km/h	A	úvod: Ondřej Moravec	116	Německo	2018			
●	23:30	Sportovní hala	Záťah 2	S	úvod: Jiří Fligl	150	Indonésie, USA	2014	✓	18+	
●	23:59	Kino Hvězda	Cinema16 A	PS	úvod: Ondřej Moravec	73	Francie, Itálie, Německo, Rakousko, Švédsko, Velká Británie		✓	15+	
●	23:59	Kino Hvězda	Cinema16 B	PS		66	Dánsko, Francie, Nizozemsko, Španělsko, Švédsko			15+	
●	23:59	Letní kino Smetanovy sady	Jak svět přichází o básníky	L		90	ČSSR	1982			
●	23:59	Slovácké divadlo	Příběhy z kaštanových lesů	S	úvod: Kamila Dolotina	82	Slovensko, Itálie	2019	✓		

Veškerý program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.

	čas time	místo place	název title	sekc section	host guest	délka length	země country	rok year	english friendly	věk age
--	-------------	----------------	----------------	-----------------	---------------	-----------------	-----------------	-------------	---------------------	------------